

Professor Tapio Puolimatka: Kampanjen för legalisering av pedofili

Lagar rörande kön och sexualitet har på senare år ändrats i många västländer, varvid man utnyttjat den känslöpåverkande fantasin om att den sexuella orienteringen skulle vara medfödd och oföränderlig. Jämlikheten och de mänskliga rättigheterna har ansetts kräva att människor får ingå äktenskap på den egna sexuella orienteringens villkor. Människorna har invaggats i tron att förändringen av uppfattningen om äktenskapet till könsneutralt inte ger upphov till några större förändringar i samhället. Ändringen av äktenskapslagen leder dock till förändring även av lagarna om moder- och faderskap liksom av undervisningen om kön och sexualitet.

Hur långt kommer denna förändringsprocess att gå? Några forskare har framkastat att fantasierna om att den sexuella orienteringen skulle vara medfödd och oföränderlig lägger grunden även för en kampanj till försvar för pedofilers sexuella rättigheter. När pedofili i medierna börjar framställas som en medfödd och oföränderlig sexuell orientering och med denna kampanj förenas den i vår tids sexologi rådande uppfattningen om barnet såsom en varelse, som söker och behöver sexuell njutning och som har sexuella rättigheter, då grundläggs en process, som så småningom leder till legalisering av först pederasti och sedan pedofili.

Hur medierna påverkar

Enligt Doug Mainwaring (2017) analys har mediekampanjen för normalisering av sexuella relationer mellan vuxna och barn redan börjat. I första skedet är avsikten att normalisera sexuella relationer mellan vuxna och tonåringar (pederasti), varefter man sedan går vidare till att normalisera sexuella relationer mellan vuxna och barn. En dylik normaliseringsprocess genomföres med hjälp av TV-serier, dokumentärer och tidningsartiklar, där dessa relationer skildras såsom något positivt eller åtminstone oskadligt.

”Först normaliseras pederasti och sedan pedofili. Och det genomförs på samma sätt som under vår livstid homosexualitet har nått en fullständig acceptans. Det talas oupphörligt i medierna om homosexualitet och den framställs ideligen i spelfilmer och på TV som något bra, så att den blivit inte bara något vanligt utan även uttjatat.” (Mainwaring 2017) När det gått så långt att det blivit ofarligt och uttjatat, blir det möjligt att legalisera det.

Som exempel på första skedet i denna strategi nämner Mainwaring en Hollywood-film, som premiärvisades i november 2017, *Call Me by Your Name*. Den handlar om en vuxen mans sexuella relation med en 17-årig pojke, alltså pederasti. Filmen har fått översvallande lovord i många amerikanska tidningar, och filmrecensenter föreslår den redan för Oscarspris. I filmen skildras ej den vanliga situation, vari den vuxne mannen söker förleda den yngre pojken. I stället visar filmen hur pojken söker den sexuella förbindelsen med den vuxne mannen.

I filmen visas hur den 17-årige Elios far accepterar sin sons sexuella relation med den vuxne mannen. Han beklagar att han själv inte fick samma möjligheter, när han var i sonens ålder. På detta vis ger filmen föräldrarna modellen för deras ”normala” sätt att förhålla sig till en ung sons sexuella experiment och eftersträvar sålunda att sätta föräldrars naturliga beskyddarinstinkt ur spel.

Ideologi påverkar forskningen

Även den vid universitetet i Austin (Texas) verksamme sexualforskaren Mark Regnerus (2017) ser tecken på att försök görs att i en nära framtid få en allmän acceptans för pedofili.

Han tror att denna kampanj kommer att lyckas, eftersom den bygger på samma antaganden enligt vilka man fick en allmän acceptans för en könsneutral äktenskapslag. Redan nu försöker man i sexualforskningen med tvivelaktig slutledning försvara uppfattningen att sexuella relationer med vuxna inte skadar barnen, eftersom de unga kan erhålla njutning av dessa relationer (Rind & Welter 2014; Rind 2017a; Rind 2017b).

Att unga kan känna njutning i sexuella relationer med vuxna betyder dock inte att sex med vuxna inte skulle skada dessa unga. Skada kan ske fastän de inte är medvetna om att känna skada. Unga får lätt vilse i fråga om sådant som för deras egenskap av människa är på lång sikt värdefullt och viktigt. Erfarenheten av sexuell njutning blir förvriden i en relation, där den unge ej är en jämlik partner, vilket leder det erotiska begäret i en osund riktning. Så karakteriserar Regnerus (2017) dylikt sexuellt utnyttjande av unga som "djävulskt" (*diabolical*), eftersom de unga inte nödvändigtvis ens är medvetna om att de skadas och därför inte heller förmår söka medel för att få den egna sexuallustens utveckling att gå i en sund riktning, till exempel den hjälp de kan få i terapi.

Filosofen Roger Scruton (2006: 295-298) anser pedofili jämförbar med tidelag och nekrofilin så till vida som i alla dessa alternativ den sexuella lustens objekt är något (ett djur, ett lik, ett barn), som den vuxne kan styra. "Lika litet som tidelagsidkaren och nekrofilen förmår pedofilen överlämna sig åt den fulla utmaning ett annat perspektiv medför utan måste begränsa sin uppmärksamhet till det han även kan kontrollera." (296) Nekrofilin är den sexuella perversionens absoluta form, eftersom i nekrofilin den andres existens anses som ett hot mot egen sexuell strävan. I andra perversioner finns begär till den andre men i en försvagad form. Pedofilen hyser begär till barnet just därför att det är ett barn, som det är möjligt att kontrollera och manipulera för de egna begärens tillfredsställelse, eftersom barnet inte kan med samma kraft och förmåga vara medvetet och uttrycka sina begär och sitt eget perspektiv. Barnet förmår inte heller bedöma det mot den egna personen riktade sexuella våldets långsiktiga följder för det egna sexuella begärets utveckling, vilken till följd av pedofilin förgiftas och smutsats med minnen av tvång och alienation.

Alfred Kinseys inflytande

I vår tids sexologi och därmed även sexualundervisning har den uppfattningen blivit rådande att barn är varelser, som alltifrån födelsen söker sexuell njutning. I enlighet därmed har sexualundervisningens ändamål blivit att avlägsna hinder och hjälpa barnet att uppnå sexuell njutning. I daghem och skolor har man tagit i bruk en så kallad helhetsinriktad sexualundervisning, som förmedlar fantasiföreställningen om att olika sexuella levnadssätt är likvärdiga.

En viktig grund till vår tids uppfattning om barnets sexualitet är Alfred Kinseys och hans kollegers forskning, vari de hävdade sig för första gången ha vetenskapligt konstaterat att i orgasm kulminerande sexualitet hör till barns, även spädbarns, normala liv. Utgående från detta tänker man sig att barnet har "rätt" till sexuellt beteende oavsett hur föräldrarna bedömer detta – rätt till sexualitet i alla former, bara dessa är frivilliga och grundas på gemensamt samtycke. Därvid glömmer man att barnets frivillighet med lätthet kan manipuleras.

På Kinseys barnforskning stöder sig till exempel Robert Crooks och Karla Baur i sitt grundläggande verk om sexologi, *Our Sexuality*. I bokens första upplaga (1983:410) skrev författarna: "Det felaktiga antagandet att barndomen är en period av latent sexualitet har så småningom smulats sönder under inverkan av Alfred Kinseys och andra framstående

forskarens forskningsresultat. I själva verket erkänner man numera att spädbarn av båda könen redan vid födelsen har förmågan att känna sexuell vällust och reagera sexuellt.”

I bokens tolfte upplaga (2014:344) citeras ur Kinseys bok framställningen av små barns orgasmer och konstateras: ”Det är omöjligt att bestämma vad dylika sexuella erfarenheter betyder för spädbarn, men det är rimligen säkert att dessa aktiviteter skänker tillfredsställelse.”

Pedofilers uppgifter om egna iakttagelser såsom kunskapskälla

I sin bok säger Crooks och Baur att Kinseys forskning rörande barn såsom enda kunskapskälla har mödrars uppgifter om sina iakttagelser. I boken nämns icke den andra, betydligt viktigare kunskapskällan. Enligt Kinseys biograf James Jones (2004) grundade sig Kinseys framställning av barns och spädbarns sexualitet och ”orgasmer” till stor del på pedofilers uppgifter om egna iakttagelser.

Kan man då anse Jones’ påstående tillförlitligt? Kinseyinstitutets förutvarande chef och Kinseys nära medarbetare Paul H. Gebhard skriver på baksidan av omslaget till Jones’ bok: ”Detta verk är Alfred Kinseys definitiva biografi. Jones’ arbete utmärks icke endast av sin rikedom på detaljer utan även av sin omsorgsfulla noggrannhet.”

Den uppfattning vår tids sexologi har om barnets sexualitet har påverkats av det kapitel i Kinseys bok om den manliga sexualiteten, där Kinsey avhandlar barns förpubertala sexualitet. Han anser sig ha visat att små barn har förmåga att uppleva orgasm, att sexuell aktivitet är naturligt för människan alltifrån födelsen och att sexuell aktivitet inte skadar vare sig spädbarn eller äldre barn. Enligt Kinsey är ett av målen för barnets utveckling förmågan att uppleva sexuell tillfredsställelse. Kinsey berättar öppet i sin bok att materialet härrör ”från äldre personer, som varit i sexuell kontakt med unga pojkar” (Kinsey 1948:160).

Kapitlets text och i denna införda tabeller uppger att yngre än ettåriga barn stimulerades sexuellt (det vill säga utnyttjades sexuellt) och iakttogs oavbrutet under en timme och en fyraåring till och med 24 timmar oavbrutet. Kinsey uttalar öppet att en av hans informanter hade varit ”i sexuell kontakt med vissa pojkar under många år (i vissa fall rent av sexton år), alltifrån tidig förpubertet ända till sena tonår och tjugo års ålder.” (Kinsey, 1948: 160-161)

Enligt Kinseys biograf James Jones (2004:511) bygger detta kapitel på material som till stor del härrör från en enda känd person, som Jones betecknar som ”Mr X”. Ifrågavarande mr X hade sexuellt utnyttjat 600 pojkar och 200 flickor och upplevat sexuella relationer med djur av många arter (Jones 2004:507). Mr X hade om sina sexuella erfarenheter gjort utförliga minnesanteckningar, vari han rapporterade barnens-offrens reaktioner och beteenden.

Mr X:s minnesanteckningar utgjorde en betydande del av det material, på vars grundval Kinsey bildade sin uppfattning om barns sexualitet. I ett brev till mr X skriver Kinsey: ”Jag gratulerar dig till din forskningsinställning, som lett dig till att samla material under så många år.” Senare tillade han: ”Allt det material du samlat bör finna vägen till vetenskapliga publikationer.” (Kinsey, anf. av Jones 2004:508)

James Jones anser dock (2004:510) att det från vetenskapens synpunkt sett hade varit bättre om Kinseys intensiva lust att få nytt material inte hade fördunklat hans omdömesförmåga:

”Hur man än betraktar saken, bör hans förhållande till mr X tjäna som ett varnande exempel. Mr X:s erfarenheter må vara hur värdefulla för vetenskapen som helst, men faktum kvarstår att han var en rovgirig pedofil – en väldig blind fläck i Kinseys synfält framträdde däri att han övertog mr X:s efter brottsliga gärningar gjorda minnesanteckningar och förvandlade dessa till faktamaterial.” (Jones 2004:510-511)

Skänker pedofiler barn sexuell njutning?

Med stöd i mr X:s material beskrev Kinsey barns orgasmer. Vissa pojkar ”håller eller kippar efter andan, stirrar med ögonen eller kniper ihop dem, händerna darrar, munnen förvrids, ibland sticks tungan ut; hela kroppen eller kroppsdelar rycker till som i kramp.” Kinsey säger vidare att samma pojkar upplever ”en gradvis och ibland utdragen utveckling till orgasm, vari ingår ännu häftigare krampryckningar i hela kroppen; kraftig andning, jämmer, kvidande, snyftningar eller ännu vildare tjut, ibland ymnigt tårflöde (i synnerhet hos yngre barn).” En annan grupp företedde hysteriskt skratt, tal, sadistiska eller sadomasochistiska reaktioner, hastiga rörelser (vid antingen onani eller samlag), kulminerande i mer eller mindre våldsamma rörelser, som fortsätter orgasmen igenom.” Hos andra personer förekom orgasmer, vilka ”kulminerade i extrem skälvning, sammanbrott, ansiktsfärgens försvinnande och ibland personens medvetenhetsförlust.” Några pojkar led ”outhärdliga kval och kunde skrika, om rörelsen fortsattes eller penis ens berördes.” Den sistnämnda gruppens medlemmar ”spjånade emot för att komma loss från sin partner och kunde göra ännu våldsammare försök att undvika höjdpunkten, fastän de ”tydligt erhåller sexuell njutning av situationen.” (Kinsey 1948:161)

Sexualbrottslingar av mr X:s typ övertygade Kinsey om att barn ”tydligt erhåller sexuell njutning av situationen”, fastän de kämpar för att komma loss, kippar efter andan, skriker av smärta eller rent av förlorar medvetandet. Detta pedofilers påstående om den njutning barnen erhåller upprepas i många av vår tids sexologiska arbeten, där barns sexualitet avhandlas. På detta påstående bygger delvis även vår tids sexualundervisning, vari framhålls barnets ”rätt till sexualitet”, rätt att söka sexuell njutning.

Den upplevelse, som för Kinsey definierade orgasmen, var enligt Kinseys biograf James Jones (2004:512) barnens extrema smärtreaktioner under den sexuella tortyr de fick genomlida. Jones ifrågasätter att vi kan anse trovärdigt pedofilers vittnesmål om den njutning de påstår barn erhålla under den sexuella tortyr de förövar mot dem. Att hämta information om barns sexualitet från dem som utnyttjat barnen sexuellt är enligt Judith Riesman detsamma som att draga slutsatser om vuxna kvinnors sexualitet på grundval av våldtäktsmäns berättelser.

I den sexualundervisning, som hämtat inspiration av Kinseys forskning, strävar man att ge barnet kunskap om sexualitet och att aktivera barnet sexuellt så tidigt som möjligt. Enligt den nya sexualundervisningen finns det inga absoluta sexualnormer: alla på ömsesidigt samtycke grundade former för sexuell beteende är normala och acceptabla. När alla alternativ framställs för barn och unga såsom likvärdiga utan moralisk eller ens hälsomässig värdering, blir det svårt för de unga att uppfatta att en del av dessa alternativ är ägnade att förstöra deras möjligheter att skapa ett varaktigt och lyckligt äktenskap. När dylikt tänkande läres ut till unga inom skolans obligatoriska sexualundervisning, får de svårt att förstå hur sexualiteten förhåller sig till kärleken och att förflytta sexuallivet in i äktenskapet.

Sexuella rättigheter och sexuell hälsa

Vid världskonferensen för kvinnor år 1995 i Peking skrevs för första gången en internationell överenskommelse om erkännande av principerna för sexuella rättigheter. Därefter har många internationella och nationella organisationer sökt förverkliga och utöka de program som Pekingkonferensen antog. Det i Förenta staterna verksamma Rådet för sexualitet, information och utbildning (Sexuality, Information, and Education Council, SIECUS) definierar sexuella rättigheter på följande vis: ”Individen har rätt till kunskap, färdighet, stöd och tjänster för att kunna fatta ansvarsfulla beslut om sin sexualitet, så att de motsvarar egna värden. Till dessa rättigheter hör rätt att bestämma över den egna kroppen, rätt till sexuella relationer på frivillighetens grund, rätt till sexuell och reproduktiv hälsovård på frivillighetens grund liksom möjlighet att uttrycka den egna sexuella orienteringen utan våld eller diskriminering.” (Lottes 2000:20)

Internationella koalitionen för kvinnohälsa (International Women’s Health Coalition) har underavdelningen HERA (Health, Empowerment, Rights and Accountability). Enligt denna är sexuella rättigheter ”en fundamental del av de mänskliga rättigheterna. De innefattar rätten till lustfylld sexualitet, vilken i sig är väsentlig och värdefull men samtidigt ett grundläggande medel för kommunikation och uttryck av kärlek människor emellan. Sexuella rättigheter innehåller i sig rätten till frihet och självständighet i ansvarsfullt sexuellt beteende” (Lottes 2000:22).

Förenta nationernas världshälsoorganisation WHO tillämpar begreppet sexuella rättigheter begränsat även till barn och definierar sexuell aktivitet och erhållandet av den kunskap, som dess förverkligande fordrar, såsom en barnets rättighet. Erhållandet av kunskapen ifråga tolkar WHO såsom barnets skyldighet att delta i av WHO bestämd sexualundervisning. 0–4-åriga barns sexuella hälsa sköts enligt WHO genom att man visar barnet att ”till sexualiteten hörande ting är positiva och ger njutning” (SSE 35). Man skall berätta för barnet ”om den njutning och det välbehag som uppstår vid beröringen av den egna kroppen, om den tidiga barndomens onani”, ”om rätten att bekanta sig med den egna nakenheten” och ”rätten att utforska könsidentiteten”. (SE 17, 38-39)

Det begrepp om barns sexuella rättigheter, som WHO använder i sina riktlinjer, lösgör barnen från föräldrarnas auktoritet med hänvisning till ”individens rätt till sexuellt självbestämmande”, som ”hjälper individen att avvisa familjens eller samhällets intrång.” (SSE 18) Emellertid är det enligt forskningen barnets nära kontakt med föräldrarna, som skyddar barnet för omogna sexuella lösningar. Just på sexualundervisningens område behöver de unga föräldrarnas stöd för att kunna handla klokt med tanke på framtida mänskliga relationer.

I sin hävdvunna bemärkelse avser barnets sexuella rättighet barnets rätt att behålla sin sexuella oskuld, det vill säga sexuella oförbereddhet, och att behålla denna ostörd ända tills barnet mognat till en person, som förmår ge sig hän åt en annan person i ett kärleksförhållande med bibehållen integritet. Till barndomens naturliga oskuld hör friheten från sexuella tankar, sexuella fantasier, begär och aktiviteter.

En del av den naturliga oskulden är förmågan att känna skam. Skamkänslan är också en av högkulturens förutsättningar, såsom Neil Postman konstaterar i sin bok *The Disappearance of Childhood*: ”Civilisationen kan inte existera utan kontroll av impulserna, i synnerhet impulsen till aggression och omedelbar begärstillfredsställelse. Vi löper en ständig fara för att behärskas av barbari, att överväldigas av våld, lössläppt sexualitet, drifter, egoism. Skammen är den mekanism som håller barbariet stängd .... Därför har inpräglandet av skamkänslor

utgjort en omfattande och känslig del av den undervisning barnet fått hemma och i skolan.” (Postman 81)

Den sexualundervisning, som aktiverar och väcker sexualiteten, avlägsnar hinder och utsätter därmed barnen för sexuella impulser och sexuellt utnyttjande. Skamkänslans försvinnande gör det svårare för barnet att värja sig för sexuellt utnyttjande, eftersom barnets naturliga känslomässiga motreaktion försvagas. Samtidigt försvagar skamkänslans försvinnande eller hämmande barnets förmåga att stå emot egna primitiva impulser.

Den nya sexualundervisningen får kyrkans välsignelse

I sin bok *Monta rakkautta* (MR, svensk utgåva: *Kärlekens mångfald*; övers. anm.) omfattar biskop Björn Vikström okritiskt världshälsoorganisationen WHO:s teser om ”sexuell hälsa” och ”barnens sexuella rättigheter”, varmed förstås barns och ungas behov av och rätt till sexuell aktivitet. Med hänvisning till WHO:s begrepp sexuella rättigheter skriver Vikström: ”Kyrkor och de andra religiösa samfund har även en viktig roll och ett ansvar i förverkligandet av de sexuella rättigheterna och den sexuella hälsan” (MR 81). Vikström dryftar inte kritiskt WHO:s definition av ”sexuella rättigheter”, vilken förutsätter att barnet har behov av och rätt till sexuell aktivitet.

Vikström anpassar sig till den naturalistiska sexologins synsätt, enligt vilket ”sexualitetens olika uppenbarelseformer” kan ”förstås som yttringar av naturliga variationer och naturens rikedom” (113). Tillämpat på sexualundervisningen följer därav att ”Det är de vuxnas uppgift att ge tillstånd till sexuell och könslig mångfald.” (1499 I stället för en kritisk bedömning av sexualitetens olika former ligger tonvikten på en kritiklös acceptans av ”sexuell och könslig mångfald” i enlighet med rådande mode.

Även om Vikström entydigt avvisar sexuella relationer mellan vuxna och barn, gör hans grundtanke om ”acceptans för sexuell mångfald” och om ”olika sexuella orienteringar” såsom ”naturens variationer” det möjligt för hans anhängare att anpassa sig till strömningar i tiden, när pedofilin uppfattas såsom en medfödd och oföränderlig sexuell orientering och barnens sexuella rättigheter betraktas såsom rätten att leva i sexuella relationer med vuxna.

Redan nu finns forskare, som anser att sexuella relationer mellan vuxna och barn är acceptabla och rent av väsentliga för barnets sunda utveckling. Till exempel bör man enligt Joan A. Nelson (1989) kalla pedofilen för en visionär som försvarar barnets rättigheter och som ”tror att de problem som kännetecknar vår tid beror på att barndomssexualiteten blivit undertryckt, vilket förbjuder av åldern oberoende sexuell förbindelse att komma till uttryck”.

Till slut

Vårt nuvarande samhälle står alltså med kraft emot pedofilin. Samtidigt har vår kultur redan anammat uppfattningen att den sexuella orienteringen är medfödd och oföränderlig liksom att barnet har sexuella rättigheter, vilket allt kan användas i kampanjen för pedofilins legalisering. Kommer denna kampanj att lyckas? Svaret på denna fråga beror på om människorna vaknar till försvar för barnens äkta mänskliga rättigheter.

Förkortningar

SSE: Världshälsoorganisationen WHO:s regionbyrå för Europa och

BZgA: *Seksuaalikasvatuksen standardit Euroopassa. Suuntaviivat poliittisille päättäjille, opetus- ja terveydenhoitoalan viranomaisille ja asiantuntijoille.* Terveiden ja hyvinvoinnin

laitos, Helsinki 2010 (Standarder för sexualundervisningen i Europa. Riktlinjer för politiska beslutsfattare, tjänstemän och sakkunniga på undervisningens och sjukvårdens områden).

Författaren är professor i pedagogik vid universitetet i Jyväskylä. Han är särskilt inriktad på pedagogikens teori och tradition.

Litteratur

Crooks, Robert & Baur, Karla (2014) *Our Sexuality*. Twelfth Edition. Wadsworth.

Jones, James H. (2004) *Alfred C. Kinsey: A Life*. Norton.

Kinsey, Alfred & Pomeroy, Wardell & Martin, Claude & Gebhard, Paul (1948) *Sexual Behavior on the Human Male*. Philadelphia: Saunders.

Lottes, Ilsa (2000) ”Uusia näkökulmia seksuaaliterveyteen”, teoksessa Osmo Kontula & Ilsa Lottes (toim.) *Seksuaaliterveys Suomessa*. Helsinki: Tammi.

Mainwaring, Doug (2017) ”Amid sex scandals, Hollywood releases gay ’romance’ that normalizes man-boy sex”, *Life Site News* 27.11. 2017.

Nelson, Joan A. (1989) ”Intergenerational Sexual Contact: A Continuum Model of Participants and Experience”, *Journal of Sex Education & Therapy* 15 (1): 3–12.

Postman, Neil (1985) *Lyhenevä lapsuus*. Suom. Ilkka Rekiaro. WSOY. Amerikanska originalets titel: *The Disappearance of Childhood*.

Puolimatka, Tapio (2017) *Seksuaalivallankumous: perheen ja kulttuurin romahdus*. Kauniainen: Perussanoma.

Puolimatka, Tapio (2018) *Seksuaalivallankumouksen uskonnolliset juuret*. KKJMK.

Regnerus, Mark (2017b) “No Long-Term Harm? The New Scientific Silence on Child-Adult Sex and the Age of Consent”, *Public Discourse* 20.09. 2017.

Reisman, Judith (2013) *Stolen Honor, Stolen Innocence: How America was Betrayed by the Lies and Sexual Crimes of a Mad “Scientist”*. New Revolution Publishers.

Rind, Bruce & Welter, Max (2014) “Enjoyment and Emotionally Negative Reactions in Minor-Adult Versus Minor-Peer and Adult-Adult First Postpubescent Coitus: A Secondary Analysis of the Kinsey Data”, *Archives of Sexual Behavior* (2014) 3: 285–297.

Rind, Bruce (2017a) “First Postpubertal Male Same-Sex Sexual Experience in the National Health and Social Life Survey: Current Functioning in Relation to Age at Time of Experience and Partner Age”, *Archives of Sexual Behavior*, Published online 17 July 2017.

Rind, Bruce (2017b) Reactions to First Postpubertal Female Same-Sex Sexual Experience in the Kinsey Sample: A Comparison of Minors with Peers, Minors with Adults, and Adults with Adults”, *Archives of Sexual Behavior* (2017) 46: 1517–1528.

Scruton, Roger (2006) *Sexual Desire: A Philosophical Investigation*. London: Continuum.

Vikström, Björn (2016) *Monta rakkautta: Seksuaalisuuden, parisuhteen ja avioliiton teologia*. Helsinki: Kirjapaja. Svensk utgåva: *Kärlekens mångfald*. Fontana media (2017).

Översättning av Lars Adelskog.

Finska originalartikeln *Kampanja pedofilian laillistamiseksi* publicerades i den konservativa nättidningen Oikea media, www.oikeamedia.com, den 27 juli 2018.